

Het Hommelmeisje

*'There's a thin line between being the only one and being
the lonely one'*

Morcqx

Het Hommelmeisje

Aimée van Bergen

1e druk november 2020
Uitgeverij Brave New Books - Amsterdam
ISBN 9789464053395

© 2020 – Aimée van Bergen
aimeebergenvan@gmail.com
Roermond / Antwerpen

Omslagontwerp:
Sander van Bergen - StinStin Multimedia Design
Omslagfoto:
Maurice Waelen - Red Multimedia Development
Omslagmodel:
Luca Sonnemans

1.

Je zou kunnen denken dat het liefde op het eerste gezicht was. En je mag het idee krijgen dat ze het leukste, aantrekkelijkste meisje was dat ik ooit had gezien.

Dat ik wellicht een man ben.....? Niets van dat alles.

Ik voel me ook geen doorsnee lesbo –ik haat dat woord- ik ben gewoon een vrouw die van vrouwen houdt. Daar ben ik niet trots op en ik schaam mij er ook niet voor, het is simpelweg wie ik ben. Punt uit.

En doorsnee? Nou ja, dat wel, ik geef het toe.

En zij? Zij was alles behalve doorsnee, noch het prototype van mooi. Bij onze eerste ontmoeting was er bepaald geen vuurwerk. Geen *coup de foudre*.

Jammer, maar romantischer kan ik het niet maken.

Wat ze wél had waren ogen als bergkristallen en een welgevormd lichaam dat ze vakkundig had verminkt met sierlijke, kleurrijke tattoos en piercings. Niet mijn ding.

Toch zou ik het haar allemaal vergeven. Al was het alleen maar om haar uitdagende lach en haar 220volt aanraking die mij totaal kon verlammen.

Nee. Natuurlijk was het veel meer dan dat. Oneindig veel meer.

Alsof je iets herkent wat je niet kunt herkennen, omdat je het nooit gekend hebt.

Een levend kunstwerk dat in mij een soort oerhunkering deed ontwaken. Iets in mij aanwakkerde waarvan ik het bestaan niet kende. Een stille belofte van meer en meer. En dan nóg meer. Een wurgende onverzadigbaarheid.

Aan beleefdheden deed ze niet. Nee, *straight-to-the-point*,

dat was haar stijl.

Vanaf het prille begin voelde ik intuïtief aan dat ze mij zou slopen en ik had het er voor over. Hebben ze daar psychologische termen voor? Vast wel.

Hoe dan ook, ik liep -min of meer- met open ogen vastberaden bijna mijn eigen teloorgang tegemoet.

Ik, Aimée Diastella, toonbeeld van degelijkheid en burgerlijkheid. Achteraf heb ik mij vaak de vraag gesteld of ik het opnieuw zou doen.

Heel eerlijk....? Ik weet het niet, het gebeurde gewoon en ik was er zelf bij.....

Maar laat ik beginnen bij het begin. Dat was –om precies te zijn- op achtentwintig april, ruim een jaar geleden.

Het was een zeldzame voorjaarsdag. In meerdere opzichten. De winter had nog maar enkele weken geleden zijn witte huid verruild voor de kleurrijke lentebloesems, die op hun plaats weer tersluiks over zouden vloeien in het rijke zomerse gebloemte en gebladerte. Een ijverige ober veegde de dauw van de terrastafeltjes en bereidde een zonnige, drukke dag voor.

In het stadspark pronkten de bomen met hun eerste witte en roze bloesems en ook daar kwam de gezellige drukte aarzelend op gang. Er hing een vage geur van verse wafels in de lucht. Nog even en de terrasjes zouden aangenaam zoemen van het geroezemoes en tussen het winkelende publiek zouden voorzichtig de eerste blote benen opduiken. Dat was nog geen maand geleden nagenoeg ondenkbaar geweest. Het had toen nog flink gevroren.

Het brutale voorjaarszonnetje zorgde voor gekartelde scha-

duwen van de hoge gebouwen die in haar weg stonden. Kortom, geen dag die je leven zodanig kon veranderen dat het daarna nooit meer hetzelfde zou zijn. En toch.... Ken je dat gevoel? Dat gevoel dat er iets staat te gebeuren dat misschien een totaal nieuwe wending geeft aan je leven? Ik geloof, achteraf, dat ik die dag zoiets dergelijks bespeurde bij mezelf....

En toch ben ik soms bang dat ik alles wéér zou doen, mocht ik ooit voor die keuze komen te staan. Ik zal proberen uit te leggen hoe dat bij mij werkte en vervolgens mag iedereen er zijn eigen oordeel over vellen.

Later die dag. Ik had lunchpauze van mijn werk als geriater in het Alexandria Medisch Centrum middenin de stad en had me een halfuurtje lekker genesteld op een bankje in het stadspark tegenover het ziekenhuis. Even geen zin in collega's met hun bekende verhalen over hun keurige families, skivakanties, nieuwe aankopen en aparte patiënten.

Ik wou buiten de prille lente ruiken.

Ik had mijn broodje gezond verdeeld tussen mijzelf en enkele sterk geïnteresseerde eenden. Zeg maar hangeenden. Je kon niet in het park komen of ze zaten of lagen daar wel, in groepjes, ergens aan de rand van het water, langs de zilveren vijver.

Ik voelde de zon branden op mijn gezicht en de weerkaatsing van het felle zonlicht in het opspuitende water van de fontein middenin de vijver prikte in mijn ogen. Alsof er vóór mij iemand met een lasapparaat bezig was. In de verte hilde een baby. Rechts van mij hielp een opa zijn kleindochter bij het voeren van de immer gretige eenden. Een meisje, met een veel te kort rokje voor de tijd van het

jaar, liet haar hondje uit terwijl ze lustig erop los blaatte in haar gsm. Vast het nieuwste model smartphone, compleet met intelligenter scherm en nóg snellere verbinding. Misschien had ze er een halve nacht voor in de rij gestaan, zoals sommige idioten. Zou dat ding haar gelukkiger maken?

Ik moest even gniffelen om mijn vooroordelen.

Ik nam nog een laatste hap van mijn broodje en bedacht al kauwend, met enige tegenzin, dat de plicht mij weer riep. Ik peuterde een laatste stukje sla tussen mijn kiezen uit en kwam loom van het bankje af, mikte mijn afval in de prullenbak ernaast en kuierde rustig richting parkuitgang. In de overgang van zon naar schaduw zag ik even alleen maar zwarte vlekken voor mijn ogen en zo kwam het dat ik pardoes tegen haar op botste.

‘Kijk uit waar je loopt, bitch! Ik heb die milkshake niet gekocht om er mijn kleren mee te wassen. Tjeezess!’

De allereerste tekst waar ze mij op trakteerde en ook de eerste keer dat ik in haar bergkristallenogen keek. Wat schitterden ze fel toen! Haast fluorescerend. De zwarte wolken trokken langzaam weg voor mijn ogen en mijn blik werd even naar haar lichaam getrokken dat –dankzij de volop aanwezige tattoos op de zichtbare gedeeltes- bij mij de associatie opriep van een wandelende kerstboom. Ze rook naar zoete aardbeien.

‘Sorry’, mompelde ik, enigszins van mijn stuk gebracht door haar verschijning en haar felle reactie. ‘Ik had je niet gezien.’ *Lekker intelligent antwoord. Dat zeggen ze altijd.*

‘Nou, volgende keer beter uitkijken hè.’ Haar felheid was net zo snel verdwenen als ze opgekomen was en ze veegde met haar hand vol ringen onhandig de gemorste

milkshake van haar topje. Ze nam me nog eens van boven tot onder op, liet een afkeurend ‘ssshhh’ horen en draaide zich prompt om. Onder het topje zag ik een grote tattoo vanuit haar jeans opstijgen tot halverwege haar middel. Een vlinder of zoiets. Haar blote armen waren helemaal bezaaid met plakplaatjes. Haar babyroze haren wapperden tot ruim over haar schouders. Wat een type!

Misschien zou ik haar wel vergeten zijn als ze niet diezelfde middag om precies halfvier mijn spreekkamer kwam binnengewandeld in gezelschap van een magere, breekbare vrouw van hooguit zestig. Vrij jong vergeleken met de meeste van mijn patiënten. De vrouw zag er degelijk maar kwetsbaar uit in schril contrast tot haar kleurrijke, opvallende begeleidster.

‘Hallo. Oh shit! U bent het, de vrouw uit het park. Shit! Eh...dit is mijn moeder en ik maak me zorgen om haar.’ Ze had zich weer snel onder controle na haar eerste schrik en vervolgde:

‘Ze is nogal vergeetachtig de laatste tijd en ze eet steeds minder.’

Weer die ogen.

‘De vrouw uit het park, ja. En zeg maar jij, ik ben pas vierendertig. Niet zo gek veel ouder dan jij, denk ik.’ Ik reikte mijn hand uit naar haar moeder en schudde haar de hand. ‘Dag mevrouw. Ik ben dokter Diastella, geriater. Wat kan ik voor u betekenen?’

Nog voor haar moeder kon reageren kreeg ik een hand van haar gepimpte dochter. ‘Ik ben pas zesentwintig hoor! Maar ik zal evengoed jij zeggen als je dat wilt. Mijn naam is Britt. Britt Koelewijn. En dit is mijn moeder, Greta Koele-

wijn.’ Er viel een roze pluk haar voor haar gezicht en ze probeerde hem tevergeefs weg te blazen.

‘Aangenaam. Je en jij klinkt beter dan bitch, toch?’

Als ik al verwacht had dat ze nu rood zou kleuren dan had ik het helemaal mis. In plaats daarvan glimlachte ze.

Een stralende, parelwitte glimlach in een moderne, sprookjesachtige omlijsting van roze haren en veel te veel oorbelletjes. En nog steeds die vage zweem van aardbeiengeur in haar aura.

‘Geen familie van die andere Koelewijn, die van *Kom van dat dak af*? Ik kon het niet laten, stomme vraag. Natuurlijk kende ze die niet. Uit de tijd van mijn ouders.

‘Wie? Wat is dat voor shit? Nooit van gehoord. Is zeker van ver voor mijn tijd.’ Ze had haar punt gemaakt en nogmaals benadrukt dat ze jonger was dan ik.

Tijd om zakelijk te worden. Ik maakte een uitnodigend gebaar naar de twee stoelen voor mijn bureau. Beide vrouwen leken even te aarzelen maar bleven uiteindelijk staan waar ze stonden.

‘Vertel eens. Wat zijn precies de klachten?’

Deze keer was haar moeder Britt voor.

‘Ik heb helemaal geen klachten. Ik vergeet wel eens wat en ik heb soms geen honger. Da’s alles. Niks aan de hand. Maar Britt meent er weer een drama van te moeten maken. Alsof ik...’

Ik voelde een beetje medelijden met het tere vrouwtje. Haar stem was net zo fragiel als haar verschijning.

‘Shit mam! Sinds pap anderhalf jaar geleden is gestorven zie ik je gewoon achteruit gaan. Je vergeet welke dag het is. Je loopt naar de stad zonder te weten waarom. Je vergeet je afspraken en je zorgt slecht voor jezelf. Ik denk dat het

zeker geen kwaad kan om iemand die speciaal hiervoor opgeleid is....’

Ik dwaalde af. Kan het zijn dat iemand spontaan mooier wordt naarmate je er langer naar kijkt? Zelfs iemand met felroze haren en veel te veel schilderijen op de huid?

Ik vermande mij en nam het heft weer in handen.

‘Maakt u zich geen zorgen mevrouw. We zullen eens wat testjes laten doen en een kleine apk. Dat kan nooit kwaad. Ik zie dat jullie hierna een afspraak hebben bij de verpleegkundige om enkele geheugentestjes te doen?’

De moeder keek haar dochter even vragend aan en leek haar voorzichtige verzet alweer opgegeven te hebben en dus ratelde ik maar gauw door.

‘Dan zullen we eerst even kijken naar uw bloeddruk en een eeg maken en dan mag u daarna bij het lab uw bloed laten prikken en een plasje inleveren. Slikt u medicijnen?’ Aarzelend keek het frêle vrouwtje haar dochter weer aan.

‘Ik geloof het niet, hè. Nee toch, hè, of...’ Ik had met haar te doen. Ineens was ze weer heel kwetsbaar in plaats van strijdvaardig.

‘Ja mam. Je slikt toch van die bloedverdunners-shit?’ Het roze meisje, dat de term *shit* wel erg vooraan op de tong had liggen, liet haar pupillen even naar boven rollen en fronste haar wenkbrauwen.

Een plaatsvervangende verontschuldiging?

Die ogen... Ik merkte dat ik haar net iets te lang aankeek. Wat was dit? Wat mankeerde mij?

‘Oh ja, nu weet ik het weer. Bloedverdunners ja. Tellen die ook? Ja natuurlijk.... Dat zijn ook medicijnen hè. Van die hele kleine, witte. Twee, soms drie, dokter.’

Hoe weinig konden moeders en dochters soms op elkaar lij-

ken?

‘Komt u maar mee mevrouw, dan mag u even uw blouse uittrekken en op een bankje gaan liggen. U krijgt dan enkele zuignapjes op uw lichaam en dan kunnen we zien hoe de conditie van uw hart is. Goed?’

Zonder iets te zeggen liep ze schoorvoetend naar het bankje achterin mijn behandelkamer terwijl haar dochter Britt me even onopvallend apart nam. Ze fluisterde op samenzweerderige toon:

‘Moet ik straks ook mijn bloesje uittrekken dokter? En krijg ik dan ook zuignapjes?’

Haar blik was brutaal nu. Uitdagend. Ik merkte dat ik rood werd. Vuurrood.

Het ergste was nog dat ik niet in staat leek om te reageren. Ik was even helemaal uit het lood geslagen. Wat een lef! Wat een brutaliteit en schaamteloosheid ineens. Wat moest ik daarvan denken? Hoe respectloos was dit tegenover haar moeder die hier kwam met een serieus probleem. Britt was kennelijk een meisje met twee heel verschillende gezichten. Bij gebrek aan andere opties besloot ik haar impertinentie totaal te negeren en me weer volledig achter mijn doktersrol te verschuilen. Ik liep, nog een beetje schutterig en van mijn stuk gebracht, naar haar moeder die al klaar lag voor haar ecg en werkte mijn hele protocol af zonder Britt nog maar één blik te gunnen.

Later, toen ze mij een hand gaf en met haar moeder de spreekkamer uit liep speelde er een flauw glimlachje om haar lippen terwijl ze -bijna onbeschoft- oogcontact maakte. En ik walgde bijna van mezelf omdat ik dat stiekem een beetje sexy vond.

Dat verwarrende gevoel werd alleen maar erger toen ik, terug bij mijn bureau, haar snel gepende boodschap vond. Nota bene op mijn eigen aantekenblok!

Een tiencijferige boodschap. Precies tien cijfertjes, verder niets. Geen tekst, geen naam. Gewoon haar nummer. Wat een arrogantie! Dacht ze nou echt dat ik haar zomaar zou gaan bellen na al die onbeschoftheden? Echt niet. Geen haar op mijn hoofd....

Resoluut scheurde ik het blad van de blok, verfrommelde het en mikte het in de prullenmand. Daarna deed ik mijn uiterste best om die roze verschijning uit mijn systeem te bannen en ging consulten lopen. Nog twee patiënten te gaan en dan naar huis. Wat een dag!

Die avond was ik doodmoe. Ik checkte routinematig mijn social media, maar zag niks dat mij aanzette tot reageren. Een paar appjes die wel konden wachten, vage ‘vrienden’ die op Facebook en Insta hun spannende leven deelden om *likes* te vergaren, niks bijzonders. Ik voelde mij te moe om te koken en dus deed ik een paar broodjes in de oven en haalde wat verse vis en sla uit de koelkast. Ook altijd goed. Het was tenslotte al bijna acht uur. Ik zat op de bank en keek suf om me heen.

Mijn stadsappartement is ingericht met rotan. Rotan bank en leunstoelen, rotan salontafel en schermen, rotan dressoir. Allemaal gekocht in mijn rotanfase. Nu ben ik er al lang op uitgekeken maar het is nog steeds in goede staat en functioneel. Voorlopig blijf ik het er dus mee doen. Links van mij keek ik door de grote panoramaruit uit op de jachthaven. De lichtjes van de plezierbootjes huppelden traag op de golven. Het was nu zo goed als donker buiten.

Aan de donkerrode muur tegenover mij hangt een levensgroot schilderij van een naakte jonge vrouw, die beschermend haar venusheuvel afdekt met haar handen. Haar ranke armen verhullen daarbij precies het gedeelte van haar kleine borsten waar haar tepels zitten. Ik heb het vanaf het allereerste moment een prachtig schilderij gevonden. Voor mij straalt het een zinnenprikkelende sensualiteit uit. Nog steeds. Ik heb het gekocht van een goede kennis die kunstschilder is. Nog voordat hij de kans kreeg ermee te exposeren. Ondanks de korting die hij mij verleende was het bepaald niet goedkoop geweest, maar ik moest het gewoon hebben. Als cadeautje aan mezelf voor het afronden van mijn coassistentschap, vijf jaar geleden. Ik beschouw het tot aan de dag van vandaag nog steeds als mijn kostbaarste bezit. Materieel gezien dan. Ik kan er eindeloos naar staren.

Britt Koelewijn spookte als een mantra door mijn hoofd. Wat was dat toch, dat die geverfde vogel zich als een teek ergens in mijn brein leek te nestelen? Wat voor spelletje speelde zij met mij? Zou ze hebben aanvoeld dat ik lesbisch ben? Was ze dat zelf misschien? Ik kon het niet zeggen, normaal voel ik dat soort dingen vrij goed aan met mijn *gaydar*, maar bij haar wist ik het allemaal niet.

En dan mijn eigen gevoelens, zo tegenstrijdig allemaal. Vervreemdend, alsof ik mezelf niet meer kende. Ze was een brutale duivel en tegelijkertijd had ze iets dat mij aantrok als de spreekwoordelijke magneet. Hoe was dat in godsnaam mogelijk en denkbaar?

Had ze niet ook af en toe haar zachte kant laten zien? In het begin bijvoorbeeld, toen ze zich verontschuldigde? En hoe ze zich zorgen maakte over haar moeders toestand? Om

even later schaamteloos brutaal aan mij te vragen....

Trrriiinngg! Trrriiing!

Het geluid van mijn retro telefoon verstoorde mijn overpeinzingen en ik liep naar het dressoir om op te nemen. Er belde nauwelijks nog iemand op dat ding tegenwoordig. Was meer een hebbedingetje. Na nog een *trriing* en even mijn keel geschraapt te hebben meldde ik mij:

‘Hallo? Met Aimée Diastella’

‘Hee Aimée, met Claudia. Komt het uit als ik vanavond langskom?’

Oh nee....ik ben kapot....

‘Hoezo bel je niet mobiel?’ vroeg ik verbaasd.

‘Je belt nooit op mijn vaste lijn. Niemand trouwens, behalve het werk.’

‘Dat ding van mij is weer eens leeg. Ingeprogrammeerde nummers kwijt, je kent dat wel. Anyway, waar ik voor bel’, ze laste een gewichtige adempauze in om het belang van haar nieuws te benadrukken, ‘ik heb supergoed nieuws dat ik met je wil vieren. Maken we samen een lekkere merlot pater. Lijkt je dat wat?’

Zou ze eindelijk zwanger zijn van haar man Pierre?

Nee, dan zou ze beslist geen wijn gaan drinken....

‘Ik ben erg moe’ begon ik zwakjes, ‘maar misschien is dat wel precies wat ik nodig heb nu. Dus ja. Gezellig.’

Vond ik dat echt? Had ik daar nu zin in?

Ik was werkelijk doodmoe.

‘Over een uurtje?’

Ik klonk nu echt enthousiast, slijmjurk die ik ben. Nog maar een schepje erbovenop dan maar:

‘Leuk, ik zal de kaarsjes vast aansteken en de glaasjes klaarzetten. Toedelo.’

‘Tot straks. Ik neem de fles mee, hè. Later.’

Wat had ik nu weer gedaan? Ik voelde me zo fit als een paard. Een dood paard, wel te verstaan. Maar goed, Claudia is een schat en een echte vriendin. Misschien knapte ik er juist wel van op en het leidde in ieder geval mijn warrige gedachten af van dat geverfde spook.

Ik haalde mijn broodjes uit de oven. Eerst douchen maar, dan konden ze intussen afkoelen. Mijn hele woning rook naar vers brood. Heerlijk. Ik liep naar de badkamer en sloot de deur achter me. Gewoontegebaar. Wie zou er nu binnen moeten komen? Ik woonde hier moederziel alleen. Maar toch.

Ik schopte mijn broek uit, trok mijn blouse over het hoofd en dumpte alles in de wasmand. Voor ik de douchekraan opendraaide bekeek ik mezelf nog even van top tot teen in de levensgrote passpiegel die naast de douchecabine hangt. *Jongedame in ondergoed*, zo zou het als schilderij kunnen heten. Maar lang niet zo mooi en sensueel als het schilderij in mijn woonkamer. Ik zag een iets te mollige jonge vrouw van vierendertig. Keurig halflang geknipt kapsel. Beetje saai. Gezicht? Niet knap, maar toch ook niet lelijk. Best wel aantrekkelijk? *Toch?* Redelijke middelmaat, zullen we maar zeggen. Borsten nog oké, tenminste....over een paar jaar zouden ze waarschijnlijk gaan hangen.... Ik draaide mijn bovenlichaam een halve slag. Billen? Iets te slap. Benen? Lengte wel oké, maar bovenaan toch wat cellulitis....Verder mooie gave huid, dat wel. Nauwelijks moeder-vlekken. Geen ontsierende tattoos of zo....

Stop Aimée. Niet weer dat gemijmer... Douchen kreng!

Ik mikte mijn ondergoed ook in de mand, draaide de kraan open en liet het heerlijk over mij stortregenen.

Wat een weldadig gevoel. Dat deed een mens goed.
Ik kreeg zowaar steeds meer zin in Claudia's bezoekje
straks.

2.

‘Parijs meissie! We gaan naar Parijs! Wij tweetjes samen. Zonder Pierre, die kan toch niet weg vanwege zijn werk. Alleen jij en ik. In een luxe vijfsterrenhotel!’

Claudia glom en straalde als een pas opgepoetste edelsteen. Haar rechterhand zwaaide op en neer met een fles rode wijn. Net zo rood als haar ritmisch meezwierende jurk en bijpassende lipgloss. Ze was een aantrekkelijke vrouw. Niet per sé knap, gewoon mooi. Altijd druk gesticulerend met een heel levendige mimiek.

‘Tenminste, als jou dat ook leuk lijkt.’

De aarzeling was gespeeld. Ze weet hoe ik in elkaar steek en hoe ik denk over leuke, luxe reisjes.

Ik had haar zojuist de deur opengemaakt en we stonden nog in mijn halletje. Dat noemen ze nou met de deur in huis vallen! Mijn moeheid van eerder die avond was helemaal verdwenen en ik tintelde gelijk van enthousiasme. En óf ik daar zin in had!

‘Ja natuurlijk, aan wie vraag je dat? Maar kom eerst eens binnen en vertel me...’

Ze zwaaide nog harder met de fles wijn en beende met grote stappen de woonkamer in en plofte met een zaligmakende uitdrukking op haar sprekende gezicht neer op mijn rotan bank.

‘Dit ga je niet geloven’, glunderde ze. ‘Ik heb een prijs gewonnen. Ik. Een - prijs - gewonnen! Kun je je dat voorstellen? Ik kan het zelf nog amper geloven. Met mijn geluk. Maar goed, ik heb dus meegedaan aan zo’n stomme zomerloterij voor een of ander goed doel en wat denk je?’

Gut, geen idee.

Haar eigen retorische vraag negerend ging ze verder.

‘Uitgerekend ik win de hoofdprijs. Ik! Een geheel verzorgd lang weekend Parijs voor twee personen, in een luxe hotel met alles erop en eraan. En dan te bedenken dat ik die hele loterij al lang weer vergeten was.’

Haar overweldigende enthousiasme stak me opnieuw aan en ik voelde mijn lichaamstemperatuur stijgen door alle vrijgekomen endorfines.

‘En hoezo ik?’ vroeg ik, toch nog ietwat beduusd.

‘Je bent toch mijn vriendinnetje? En het is een reis voor twee personen.’

Er speelde een vals lachje om haar mond en ik wist al wat er nu komen ging.

Ons kent ons. En ja hoor...

‘We houden het wel netjes verder hè. Geen seks en zo, daar ben ik te hetero voor. Hahaha.’ Een oude grap die ze bij gelegenheid graag herhaalt. Ik kan het goed hebben van haar. Ze is een heerlijke meid en een geweldige vriendin waar ik blind op kan varen. We kennen elkaar al vanaf de middelbare school en het contact is sindsdien alleen maar intensiever geworden. We delen alles met elkaar en zij is voor mij de zus die ik nooit heb gehad. Voordat ze Pierre ontmoette wond ze met uitgaan alle jongens om haar vinger. Als vanzelf kwamen ze op ons af. *Pheromonepower*, zeg maar. Op háár af eigenlijk. Op haar lange blonde lokken en uitdagende blik vol valse beloftes: flink opwarmen en vervolgens desillusioneren, dat was destijds haar devies.

Mij vonden de jongens meestal minder interessant maar dat stoorde mij in het geheel niet. Ik was dik tevreden met mijn

rol als *wing girl* want al dat testosteron boeide mij toen al voor geen meter. Ik beoordeelde de meisjes en Claudia de jongens. Een goede rolverdeling en aanleiding tot hilarische non-discussies. We vormden samen een merkwaardige en tegelijkertijd hechte combinatie. Claudia honderd procent hetero (ze moest er niet aan denken om ‘het’ met een meisje te doen) en ik overtuigd lesbienne. Dat wisten we allebei vanaf het allereerste begin van elkaar en misschien was dat stiekem wel de stille kracht van onze relatie. Hoe dan ook, we werden echte hartsvriendinnen zoals dat heet. Of noemen ze dat *bff* tegenwoordig? Op Claudia kan ik altijd rekenen en we voelen ons allebei een betere versie van onszelf als we bij elkaar zijn. Het contact was niet meer zo intensief als tijdens onze studententijd (zij studeerde gezondheidswetenschappen en ik geneeskunde aan dezelfde faculteit), maar ook nadat ze een serieuze relatie met Pierre was aangegaan bleven we elkaar heel regelmatig opzoeken, bellen, appen, *facetimen* en al dat soort ongein. Ze is gewoon een onmisbaar ankerpunt in mijn leven geworden. Een vertrouwd en veilig baken. En ik, op mijn beurt probeer dat voor haar te zijn.

‘Hallo? Ben ik nog in beeld?’ Ze had de fles wijn op het salontafeltje gezet en haar grote ogen keken me vragend aan. Kennelijk had ik door mijn gemijmer haar vraag gemist.

‘Ja sorry, ik was nog even aan het verwerken wat je allemaal zei, maar hoe dan ook, ik vind het een geweldig idee en ik verheug me er nu al op. Wanneer gaan we? Ik moet natuurlijk wel op het werk nog van alles regelen. Daar zullen de verpleegkundigen en spreekuurassistentes niet blij mee zijn, want dat betekent afspraken omgooien, planning

wijzigen... Hoe gaan we trouwens? Is het vervoer ook inbegrepen bij de prijs? De eerste week van mei heb ik bijscholing voor mijn BIG-registratie en eind juni zit ik een weekend in Schotland voor een internationaal geriatriesch congres waarbij....'

'Hoho.'

Lachend maande Claudia mij met een handgebaar tot kalmte.

'Even rustig ademen en tot tien tellen. Zullen we gewoon vooraan beginnen? Ik vind het trouwens wel chill dat je zo leuk reageert en dat je er net zoveel zin in hebt als ik. Even een dikke knuffel dan maar?'

Precies goed. Net waar ik nu behoefte aan had. Ik voelde het teveel aan opwindning als olie van mij afglijden en zakken tot een gelukzalige roes toen Claudia en ik elkaar heel eventjes platdrukten in een spontane omhelzing. Heel even voelde ik mij schuldig om mijn eerste, negatieve gedachten toen ze mij eerder die avond opbelde. Ik was echt blij dat ze gekomen was, nog los van het vooruitzicht op het leuke tripje dat we samen zouden gaan maken.

3.

Ik geloof dat ik in groep zeven zat, of was het misschien acht? Doet er ook niet toe. Een echte hartsvriendin had ik nog niet maar ik trok veel op met Stella. Een stoere chick van amper twaalf die alles was wat ik niet was. Of wat ik graag wilde zijn. Toentertijd. Met haar brutale kindersnoet en zwarte piekhaar waren zelfs de jongens van hogere groepen nog onder de indruk. Stella liet niet met zich sollen. En met mij hoefde ook niemand te sollen, daar stond zij garant voor. Wat zo'n brutaal chickie in mij zag begreep ik niet. Ik hield mij braaf aan de regels, was allesbehalve stoer en populair was ik ook al niet. Een grijze muis van elf, die veel te goede punten haalde en veel te goed oplette tijdens de lessen. Verdacht saai dus. Maar heel veilig onder Stella's hoede. En dat was voor mij genoeg.

‘Aimée, heb je zin om na school even met mij mee naar de Hema te gaan? Ik moet nog een paar dingetjes hebben.’

Ik had heel braaf kunnen zeggen dat ik gelijk na school regelrecht naar huis moest lopen zoals mijn ouders me dat op het hart gedrukt hadden. De Hema lag tenslotte helemaal aan de andere kant van de stad. Maar ruig als ik toen was zei ik niks en knikte gedwee van ja.

Even later liepen we met z'n tweetjes door de stations-tunnel richting stadscentrum. Stella nam spontaan mijn hand in de hare en begon zachtjes een of ander onverstaanbaar melodietje te zingen. Ik schrok van haar onverwachte gebaar en van de heftige intimiteit die ik daar bij voelde. Ik vond het fijn en akelig tegelijk en voor ik het wist trok ik snel mijn hand terug uit de hare. Schuldig keek

ik opzij om haar reactie te peilen. Het leek haar niet te deren. Een flauwe *dan-niet,-ook-goed-* glimlach en het melodietje ging onverstoort verder. Volgens mij iets van Nirvana.

De lucht werd steeds donkerder en de bomen en huizen steeds grijzer. Zou het gaan regenen? Ik had alleen een vestje aan en dat zou weinig bescherming bieden tegen alle nattigheid. De hoge populieren, die de rijbaan scheidde van het trottoir, begonnen onrustig te buigen in de aantrekende wind. Toch voelde het nog niet echt koud dus heel bezorgd maakte ik mij niet.

Ik liep nog steeds over het onschuldige hand-in hand incident na te mijmeren toen we –nog steeds droog- de Hema binnenstapten. Stella liep regelrecht naar de afdeling schoolspullen en ik volgde gedwee. Tot mijn verbijstering zag ik binnen enkele seconden een puntenslijper in de vorm van een hondje en een vierkleurenpen in haar broekzakken verdwijnen. Zonder blikken of blozen! Dat deed ik wel voor haar terwijl ik drie meter achter haar liep. Zoiets brutaals ging mijn trutjesbegrip ruim te boven. Ik versnelde mijn pas, haalde haar in en trok voorzichtig aan haar arm om haar aandacht te vragen.

‘Wat doe jij nu? Dat mag toch helemaal niet?’ en zacht sissend zodat niemand anders het kon horen:

‘Dat is stééééelen, weet je dat wel?’

Weer dat flauwe lachje. Om mij gerust te stellen dat alles oké was?

Nou, dat was het voor mij echt niet, ik zat zo’n beetje in het pre shock stadium.

Voor ik verder kon reageren trok ze mij mee naar de make-upafdeling en hielden we stil voor de lipsticks.

‘Dáár, die daar! Die donkerrode!’ Stella gebaarde met haar ogen naar de beoogde lipstick. Dwingend.

‘Ja? Wat is daarmee? Wat moet ik daarmee?’ Lekker onnozel.

Weer die dwingende blik.

‘Nu jij Aimée. Niet zo bang. Jij kunt dat ook. Kom op, pakken dat ding!’

Ik weet niet meer of ik banger was voor haar of om betrapt te worden, maar met de kleur van een overrijpe tomaat op mijn snoet greep ik snel en onverwacht handig de lipstick die Stella had aangewezen en liet hem razendsnel verdwijnen in mijn vestzakje. Mijn hart bonkte in mijn keel en ik was even bang dat ik van pure spanning van de sokken zou gaan, maar toen ik weer voorzichtig om mij heen durfde te kijken leek niemand notie te nemen van mijn gewetensconflict. Iedereen winkelde rustig door, de verkoopsters praatten geanimeerd met hun klanten en Stella lachte nu uitbundiger en gaf me een verticale duim.... Goed gedaan meissie, ik ben trots op je!

Ik begon zowaar trots op mezelf te zijn. Een vreemd en tegenstrijdig gevoel; heuse trots gemengd met een dosis even heuse schaamte. Het voelde als een soort van overwinning op mezelf. Maar wat had ik dan overwonnen?

Voor Stella was het kennelijk de gewoonste zaak van de wereld want zij sjokte weer lustig verder langs alle schappen en rekken en ik liep er weer braaf en nog een tikje ver dwaasd achteraan. Zo gemakkelijk ging dat dus. Geen haan die er naar kraaide.

Geen haan, maar, zoals even later bleek –toen we de winkel uit wilden wandelen- wèl een beveiligiger die we niet hadden opgemerkt. Hij ons echter des te beter!

‘Zo, en waar denken de dames naartoe te gaan? Zijn jullie niet iets vergeten? Een kleinigheid, zoals even langs de kassa te lopen misschien?’

Hij was een beer van een vent. Groot, fors, harde frons, stoppelbaard en een indrukwekkend uniform. Hij kauwde fanatiek op iets in zijn mond. Dat leek hem nog meer autoriteit te geven. Ik werd nog veel kleiner dan ik al was met mijn elf jaar en ik voelde gelijk vreselijke spijt. Wat had ik gedaan? Gestolen! Nota bene een lipstick die ik niet eens gebruikte. Wat nu? Was ik nu een dief?

Ik voelde een stevige mannenhand om mijn pols klemmen en ik zag dat Stella’s arm aan de andere kant van de man eveneens in een ijzeren greep werd gehouden.

‘Komen jullie maar eens even met mij mee naar kantoor!’ bromde de man dwingend met zijn zware basstem. Alsof we veel keus hadden....

Een moment later hoorde ik iemand schreeuwen en werd de greep om mijn pols nog krachtiger.

Stella had zich los weten te rukken en rende door de alarmpoortjes die luid piepend reageerden de winkel uit en de straat op. In een mum van tijd leek ze opgelost in de drukke menigte buiten en stond ik er moederziel alleen voor.

‘Verrekte kutkinderen!’ vloekte de bewaker en sleurde mij mee naar achteren, naar de kantoorruimte. Daar zat een andere man, volgens het bordje op zijn bureau de bedrijfsleider.

Hij was veel vriendelijker en bood me een stoel aan naast zijn bureautje. Hij had hele korte, donkere haren en een fijn snorretje en rook naar aftershave of zoiets. Hij gebaarde dat de bewaker weer kon gaan. Deze snoof nog even vol onge-

noegen en verliet het kantoortje.

‘Nou meisje, vertel eens, wat zijn dat voor streken? Zijn jullie zo jong al dieven? Of was dat gewoon een vergissing?’ Hij lachte uitnodigend naar mij.

‘Hoe oud ben je eigenlijk? Tien, elf? Tjeezes..... Maak je zakken eens leeg liefje en leg alles maar netjes hier op dit tafeltje.’

Enigszins gerustgesteld en bekomen van de ergste schrik deed ik netjes wat hij vroeg. Een papieren zakdoekje, twee haarelastiekjes en de bewuste lipstick. Ik durfde hem niet aan te kijken en richtte mijn blik op een stapel paperassen op de hoek van zijn bureau.

‘Ben je hier niet te jong voor?’ vroeg de man terwijl hij de lipstick tussen zijn vingers door jongleerde. Bedremmeld draaide ik mijn hoofd toch maar in zijn richting.

‘Ja meneer’, antwoordde ik braaf.

‘Ik weet zelf ook niet waarom ik...’ Ineens werd het me allemaal teveel en begon ik onbedaarlijk te huilen. De man maakte prompt een sussend geluid om mij gerust te stellen. Zijn hand streek even troostend over mijn haren waardoor ik nog harder begon te huilen.

Ik steel uit zijn winkel en nu probeert hij mij ook nog te troosten! Hoe logisch is dat?

Hij wachtte geduldig tot ik uitgehuild was, schonk me een glas water in, gaf me mijn zakdoekje en elastiekjes terug en zei dat ik me zelf maar moest gaan melden op het politiebureau zodat zij konden bepalen wat er verder met mij diende te gebeuren.

Die dag liep ik regelrecht vanuit de Hema naar het lokale politiebureau en gaf mezelf aan bij de balie. Een aardige politieagent nam me mee naar een verhoorkamertje terwijl

hij -vermoedelijk- zijn lach niet in kon houden toen hij mij een korte, moraliserende preek gaf. Hij belde mijn inmiddels doodongeruste ouders op en even later haalde pa mij met de auto op. Thuis kreeg ik een flinke preek over stelen, niet thuis komen na school en optrekken met verkeerde vriendinnen. Ik had mij veel te laat gerealiseerd dat de bedrijfsleider nooit serieus had verwacht dat ik daadwerkelijk mezelf zou gaan aangeven.

Kinderlijke naïviteit heet zoiets.

Later heb ik nog flink kunnen lachen om deze ‘grap’, maar destijds kon ik me naar mijn klasgenootjes en Stella alleen maar stoer houden en mijn imago redden door te vertellen dat ik Stella’s naam niet had genoemd. Niet in de winkel en ook niet op het politiebureau. Ik had gezwegen als het graf, geen namen genoemd, niemand verraden!

Niemand had het mij trouwens gevraagd, maar dat hoefde ik er toch niet bij te vertellen?

4.

Het was maandagmorgen. Een nieuwe week en weer de nodige nieuwe patiënten.

Mijn tien jaar oude Volvo had ik die morgen bij de garage afgeleverd omdat de motor stotterde en er verdacht veel witte rook uit de uitlaat kwam. Van de garage naar mijn werk is maar een paar honderd meter dus die had ik te voet afgelegd. Eigenlijk zou ik sowieso niet met de auto naar mijn werk moeten komen, behalve als ik semafoondienst heb. Met de fiets kan ik er ook in twintig minuten zijn, maar het gemak dient de mens zullen we maar zeggen.

Joyce, mijn hooggewaardeerde en favoriete spreekuur-assistente verliet mijn spreekkamer nadat we wat gekeuvelde hadden over het weekend en ik haar gevraagd had om over acht weken een aantal van mijn afspraken in HiX te blokkeren in verband met mijn weekendje Parijs met Claudia. Ik verheugde me er nu al op!

Ik had nog enkele minuten tijd voor mijn eerste patiënt binnen zou komen, een man van eenentachtig, die al geruime tijd allerlei diffuse klachten had zoals hoofdpijn, uitvalverschijnselen en afnemend gezichtsvermogen. Ik had hem vorige maand doorverwezen naar de neuroloog voor nader onderzoek en diens rapportage bevestigde helaas waar ik al bang voor was geweest. Ik bladerde zijn bevindingen nogmaals door en al gauw was mijn goede humeur verdwenen in het besef dat mij een uiterst vervelend, pijnlijk gesprek met de oude man en zijn dochter te wachten stond. Ik moest hen vertellen dat zijn klachten veroorzaakt werden door een –nagenoeg- inoperabele

hersentumor. Zelfs als een dergelijke hoogrisico operatie succesvol zou verlopen (een trieste statistische kans van zo'n vijf percent volgens onze neurochirurg) dan nog kon het door de tumor aangetaste weefsel onmogelijk in zijn geheel verwijderd worden en was de kans op een recidief buitengewoon hoog. Bepaald geen leuk begin van mijn week en al helemaal niet voor de hunne!

Ineens had ik het koud. Ik stond op en liep naar het raam. Mijn spreekkamer ligt aan de achterkant van het Alexandria ziekenhuis. Tussen de daken van de huizen door zag ik de gele sliert van een trein braaf het spoor volgen en spontaan benijdde ik de mensen in die trein. Die hoefden niet over enkele ogenblikken een gesprek te voeren dat mensenlevens ruïneert. Hoewel, wie zal zeggen welke problemen er allemaal ingeblikt zitten in zo'n treinstel?

Zoveel mensen, zoveel problemen...

Er werd op mijn deur geklopt en na een laatste diepe zucht en het schrapen van mijn keel riep ik 'binnen!'

De deur ging voorzichtig open en schoorvoetend kwam de oude man binnen, in zijn kielzog gevolgd door zijn dochter, een goed verzorgde vrouw van rond de vijftig.

Toen ik hen de hand schudde zag ik al aan hun gezichten dat ze geen goed nieuws verwachtten. Maakt dat het makkelijker? Niet heus.

Niet veel later liet ik hen weer uit. Een vette desillusie rijker. Ik had hen het nieuws zo onomwonden en eerlijk mogelijk verteld, vol gepast medeleven. Beiden hadden nauwelijks gesproken, amper vragen gesteld. Maar ik wist dat die nog volop gingen komen. Dat is de volgende fase, eerst het slechte nieuws laten bezinken.

Het deed mij pijn toen ik hen nakeek zoals ze door de gang

terugliepen naar de afsprakenbalie. Gebroken, voor het moment.

Ik zal daar nooit immuun voor worden en dat hoeft ook niet. Zelfs professionele afstand kent haar grenzen, een dokter is tenslotte ook maar een mens. Ik hoopte dat ik de volgende patiënt prettiger nieuws mocht brengen.

Zonder een klopje vooraf zwaaide mijn deur open. Druk gebarend stormde er een klein, kaal mannetje mijn spreekkamer binnen. Als hij geen witte jas aan had gehad zou je hem nooit voor een collega hebben gehouden. Dokter Galliaard zwaaide driftig met zijn handen.

‘Aimée, zijn mijn DBC’s van vorige maand misschien per ongeluk op jouw bureau terechtgekomen? Ik heb daar vrijdagmiddag nog aan gewerkt en wilde ze nu invoeren in het systeem.’ Hij zuchtte vertwijfeld.

‘Op het secretariaat heeft ook niemand ze gezien. Ik snap niet hoe zulke dingen hier kunnen gebeuren!’

Zulke dingen kunnen hier gebeuren omdat je een vreselijke chaoot bent die nooit weet waar hij zijn spullen laat. En omdat je je DBC’s gelijk in het systeem behoort in te voeren, oen.

‘Hier ligt niks, Jos. Het enige papier dat hier ligt zijn mijn eigen aantekeningen voor mijn verslagen. Je kunt die gegevens toch ook rechtstreeks invoeren?’

‘Ik noteer dat liever eerst op klad voor mezelf dan kan ik er daarna een hele zoi tegelijk invoeren, dat vind ik handiger.’

Handiger, ja dat was het woord.

‘Het spijt me Jos, mocht ik nog iets tegenkomen.....’ Hij was al binnensmonds vloekend mijn kamer weer uit voordat ik mijn zin verder af kon maken.

Stresskikker!

De deur was nog niet dicht of hij zwaaide opnieuw open. Deze keer was het Joyce die me vertelde dat de volgende patiënt klaarstond en of ik de garage en mijn vader even tussendoor wilde terugbellen. Die laatste dringend. Op zijn gsm.

Vreemd, pa belt mij nooit op mijn werk. Er zou toch niks gebeurd zijn?

Ik zei tegen Joyce dat ze de patiënt nog even moest laten wachten omdat ik eerst mijn vader terug wilde bellen.

Ik wachtte even tot ik mijn deur in het slot hoorde klikken en toetste vervolgens het voorkeuzenummer van mijn vader in. Terwijl de telefoon aan de andere kant van de lijn overging ijsbeerde ik heen en weer tussen het raam met cityview en mijn bureau.

Een ingesleten gewoonte als ik een telefoongesprek moet voeren. Ik kan daar niet bij stilzitten.

‘Diastella?’ bromde een donkerbruine stem vragend, aan de andere kant van de lijn.

‘Hee pa, met mij, is er iets? Hoezo bel je mij op mijn werk?’

Zijn stem werd gelijk iets vriendelijker al bromde hij nog steeds.

‘Of er iets is? Weldegelijk is er iets, Aimée. En ik zal het je maar gelijk vertellen zoals het is, dan hoeft je het niet van iemand anders te horen. Je moeder en ik gaan scheiden!’

Pats! Die komt binnen.

‘Scheiden?’ papegaaide ik onnozel. ‘Hoezo scheiden?’ Op de een of andere manier kon ik het niet vatten. Pa en ma scheiden? Ze waren nota bene bijna veertig jaar getrouwd